

2016-04-15 12:59 GMT+03:00 Tribunalul Ilfov - BIRP <tr-ilfov-brp@just.ro>:

Bună ziua,

Urmare solicitării dumneavoastră, vă comunicăm sentința civilă pronunțată în dosarul nr. 368/93/2015. O zi bună!

Grefier,

Dumitrache Carmen

Dosar nr. 368/93/2015

R O M Â N I A
TRIBUNALUL ILFOV
SECȚIA CIVILĂ

Sentința civilă Nr. 2970/2015
Ședința publică de la 23 Noiembrie 2015
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE L. G. A.
Grefier O. S.

Pe rol judecarea cauzei Contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantii P. V.(NUME ANTERIOR –U. V.), C. O. și pe pârât C. DE A. DE S. I., având ca obiect anulare act administrativ DECIZIA NR. 5746/05.11.2014+DECIZIA NR. 33797/13.11.2014.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 16.11.2015 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din prezenta când tribunalul pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise a amânat pronunțarea pentru astăzi 23.11.2015 când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Prin cererea înregistrată la data de 11.02.2015 pe rolul acestui tribunal reclamantul P. V.a formulat contestație împotriva deciziei de impunere nr.5746/05.11.2014 privind stabilirea obligațiilor de plată la Fondul național de asigurari sociale de sanatate, precum și împotriva deciziei nr.33797/13.11.2014 prin care i s-a respins contestația formulată împotriva deciziei de impunere nr.5746/05.11.2014 ambele acte fiind emise de C. DE A. DE S. I. solicitând pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună anularea deciziei de impunere nr.5746/05.11.2014, anularea deciziei nr.33797/13.11.2014, restituirea sumelor de bani plătite către CAS Ilfov reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate.

În motivarea acțiunii a arătat că în fapt la data de 16.01.2009 a cumpărat împreună cu soția sa C. O. un imobil aflat în localitatea V., str.E. I. N. nr.85P, județ I. conform contractului de vânzare cumpărare nr. 109/16.01.2009, autentificat la BNPA L. și D. pretul tranzacției a fost 1.300.000 Euro, echivalentul a 5.539.320 lei.

La data de 19.11.2010 a instrăinat imobilul aflat în coproprietate (coproprietar fiind P. V.), conform contractului de vânzare cumpărare nr.2501 din 19.11.2010, autentificat la BNPA. și D", data semnării contractului de vânzare cumpărare fiind și data transferului dreptului de proprietate către cumpărător. Pretul tranzacției a fost de 1.300.000 euro echivalentul a 5.584.800 lei.

La această dată a plătit toate sumele de bani datorate statului, stabilite conform legislației române în general și a legislației fiscale, în special, în vigoare la data semnării contractului respectiv suma de 57.848 lei, (C. O. a plătit aceeași sumă - 57.848) reprezentând impozit pe venit din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal așa cum prevede art. 77¹ din Legea nr. 571/2003

În data de 05.11.2014 CAS Ilfov a emis o decizie prin care l-a obligat să plătească suma de 153.582 lei, reprezentând contribuție la FNUASS, urmare a instrăinării imobilului arătat mai sus, iar în perioada de raportare pentru care s-au stabilit obligațiile de plată a fost 01.01.2010-31.12.2010.

În data de 11.11.2014 a depus la sediul CAS Ilfov o contestație prin care a solicitat anularea deciziei de impunere nr. 5744/05.11.2014, iar în data de 13.11.2014 CAS Ilfov a respins contestația și a emis decizia nr. 33797/13.11.2014.

În data de 19.11.2014 a efectuat plata sumei de 153.582 lei pentru contribuțiile sociale de sănătate, prin transfer bancar.

A mai arătat că nu a desfășurat și nu desfășoară nici în momentul de față nici o activitate de natură comercială/economică independentă sau de investiții în România.

În drept a invocat prevederile art.209 pct.2, art.211 pct.1, art. 257 din Legea nr. 95/2006, art.46 și 296 din legea 571/2003 privind Codul Fiscal, art.11 ali.1 lit. a din Legea 554/2004.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Pe fondul cererii a arătat că pe baza datelor transmise de ANAF, potrivit Protocolului nr. P/5282/95896/2007 cu modificările și completările ulterioare și în temeiul art. 88 din O.G. nr. 92/2003 precum și, prevederile art. 215 alin. 3 din Legea nr. 95 / 2006, cu modificările și completările ulterioare, sunt următoarele: "(3) Persoanele fizice care realizează venituri din activități independente, venituri din agricultură și silvicultură, din dividende și dobânzi, sau alte venituri care se supun impozitului pe venit sunt obligate să depună declarații privind obligațiile față de fond"; totodată, pentru evitarea confuziei lor s-a avut în vedere și explicitarea expresiei "alte venituri", emisă de Camera de Conturi Ilfov în paragraful 14, alin. 2 din Decizia nr.10/2014... , pentru

anumite categorii de venituri realizate de persoane fizice (dividende, dobanzi, 'drepturi 'de proprietate intelectuala si respectiv tranzactii imobiliare-patrimoniu personal) ... ".

Fata de cele relatate mai sus, in consecinta, s-a efectuat verificarea contribuabilului- contestatar in baza de date la CAS I si in lipsa declaratiei de venit global anual, s-a purces la stabilirea cuantumului obligatiilor de plata datorate FNUASS, prin emiterea deciziei de impunere din oficiu nr. 5746/05.11.2014, ca urmare a depunerii declarației de către contribuabilul persoană fizică și decizia nr.33797/13.11.2014.

Stabilirea obligatiilor fiscale, prin decizie de impunere, a fost efectuata, pe baza informatiilor care i-au fost comunicate de organele fiscale, in temeiul declaratiilor de venit anuale depuse de contestatar; intrucat acesta nu si-a respectat si obligatia de depunere a declaratiilor la CAS Ilfov, obligatie care-i incumba in temeiul O.G. nr. 92/2003 si art. 215 din Legea nr. 95/2006 cu completarile si modificarile ulterioare, s-a purces la emiterea deciziei de impunere precum si a obligatiilor de plata accesorii.

Totodată a învederat că daca contestatorul ar fi respectat prevederile legii cu privire la obligativitatea depunerii declaratiei de venit la CAS I, atunci l-ar fi putut înstiinta in termenul legal de obligatiile ce le avea fata de FNUASS si pe cale de consecinta accesoriile nu ar fi existat, decat daca nu si-ar fi achitat obligatiile la termen. Pentru neachitarea la termenul de scadenta de catre debitor a obligatiilor de plata, se datoreaza după acest termen dobanzi si penalitati de intarziere, conform prevederilor art.119, art.120 si 1201\1 din documentele si informatiile in vederea administrarii de catre Agentia Nationala de Administrare Fiscala a contributiilor sociale obligatorii datorate de persoanele fizice prevazute la cap. II si III din Titlul IX al Codului Fiscal, potrivit OUG nr.125/2011 pentru modificarea si completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

In vederea aplicarii prevederilor constitutionale care reglementeaza ocrotirea sanatatii si a celor care consacra obligatia statului de a asigura protectia sociala a cetatenilor, prin Legea nr. 95/2006 privind reforma in domeniul sanatatii, cu modificarile si completarile ulterioare, legiuitorul acorda contribuabilului dreptul la un pachet minim de servicii medicale. In conformitate cu art. 208 din Legea nr. 95/2006 privind reforma in domeniul sanatatii cu modificarile si completarile ulterioare, consacra principiul solidaritatii, avand drept consecinta obligativitatea tuturor cetatenilor de a contribui la fondul asigurarile sociale de sanatate, dobandind astfel calitatea de asigurat.

Calitatea de asigurat a contestatarului deriva din legea organica privind reforma in domeniul sanatatii, situatie in care, dispozitiile art. 257 din Legea nr. 95/2006 ii sunt aplicabile, iar posibilitatea de a nu plati contributia la asigurarile sociale de sanatate, este exclusa.

La data de 24.09.2015 tribunalul a dispus conexarea dosarului nr.370/93/2015 privind acțiunea formulată de reclamanta C. O. la prezenta cauză.

Prin cererea formulată la data de 11.02.2015 reclamanta a formulat contestație împotriva deciziei de impunere nr.5744/05.11.2014 privind stabilirea obligațiilor de plată la Fondul național de asigurari sociale de sanatate, precum și împotriva deciziei nr.33796/13.11.2014 prin care i s-a respins contestația formulată împotriva deciziei de impunere nr.5744/05.11.2014 ambele acte fiind emise de C DE A. DE S. I. solicitând pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună anularea deciziei de impunere nr.5746/05.11.2014, anularea deciziei nr.33796/13.11.2014, restituirea sumelor de bani plătite către CAS I reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate.

În motivarea acțiunii a arătat că în fapt la data de 16.01.2009 a cumpărat împreună cu soțul său P. V. un imobil aflat în localitatea V, str.E I N nr.85P, județ I conform contractului de vânzare cumpărare nr. 109/16.01.2009, autentificat la BNPA L și D pretul tranzacției a fost 1.300.000 Euro, echivalentul a 5.539.320 lei.

La data de 19.11.2010 a instrăinat imobilul aflat în coproprietate(coproprietar fiind P V, conform contractului de vânzare cumpărare nr.2501 din 19,11.2010, autentificat la BNPA. si D", data semnării contractului de vânzare cumpărare fiind și data transferului dreptului de proprietate către cumpărător. Pretul tranzacției a fost de 1.300.000 euro echivalentul a 5.584.800 lei.

La această dată a plătit toate sumele de bani datorate statului, stabilite conform legislației romane în general și a legislației fiscale, în special, în vigoare la data semnării contractului respectiv suma de 57.848 lei, (P V a plătit aceeași sumă - 57.848) reprezentând impozit pe venit din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal așa cum prevede art. 77¹ din Legea nr. 571/2003

În data de 05.11.2014 CAS I a emis o decizie prin care l-a obligat să plătească suma de 153.582 lei, reprezentând contribuție la FNUASS, urmare a instrăinării imobilului arătat mai sus, iar în perioada de raportare pentru care s-au stabilit obligațiile de plată a fost 01.01.2010-31.12.2010.

În data de 11.11.2014 a depus la sediul CAS I o contestație prin care a solicitat anularea deciziei de impunere nr. 5746/05.11.2014, iar în data de 13.11.2014 CAS I a respins contestația și a emis decizia nr. 33796/13.11.2014.

În data de 19.11.2014 a efectuat plata sumei de 153.582 lei pentru contribuțiile sociale de sănătate, prin transfer bancar.

A mai arătat că nu a desfășurat și nu desfășoară nici în momentul de față nici o activitate de natură comercială/economică independentă sau de investiții în România.

În drept a invocat prevederile art.209 pct.2, art.211 pct.1, art. 257 din Legea nr. 95/2006, art.46 și 296 din legea 571/2003 privind Codul Fiscal, art.11 alin.1 lit. a din Legea 554/2004.

La data de 28.09.2015 reclamantii au depus completare la acțiune solicitând pentru ca pe baza probelor ce se vor administra în prezenta cauză admiterea acțiunii așa cum a fost formulată, anularea deciziei nr.33797/13.11.2014 emisă de CAS I prin care i s-a respins contestația administrativă prealabilă; admiterea contestației administrativ-fiscală și anularea decizia de impunere nr.5746/05.11.2014 emisă de CAS Ilfov prin care i-au fost stabilite contribuții datorate FNUASS pentru anul 2010 în cuantum de 153.582 lei, cu cheltuieli de judecată.

A menționat că "venitul" luat în calcul la stabilirea contribuției la asigurările sociale de sănătate a fost calculat printr-o raportare și ea eronată la valoarea vânzării imobilului aflat în loc. V, str. E I N, nr. 85P, jud. I, deținut în coproprietate de sub semnata împreună cu soțul său P V, prin contractul de vânzare-cumpărare nr.109116.01.2009, autentificat la BN PA "L si D" din București. Arăt că atât sub semnata cât și soțul meu avem dublă cetățenie: română și a Republicii Moldova, iar imobilul a fost achiziționat în intenția de a se muta în România, intenție care nu s-a putut concretiza efectiv datorită serviciului soțului ce nu i-a permis acest lucru. A mai arătat că ea cât și soțul ei au domiciliul numai aparent în România, în fapt locuind permanent în mun. Chișinău din Republica Moldova, țară în care de altfel realizăm totalitatea veniturilor și în care suntem incluși în sistemul de asigurare obligatorie de asistență medicală. Întrucât nu a reușit materializarea planului de a se muta efectiv în România, iar imobilul achiziționat era nefolosit, a hotărât să-I vindă, intenție materializată prin contractului de vânzare-cumpărare nr.2501/19.11.2010 autentificat la același BNPA "L si D". A precizat că atât prețul de achiziție preț cât și cel de vânzare era identic (1.300.000 euro), diferența pozitivă de doar 25.480 lei (aprox. 6.000 euro), fiind dată de diferența de curs valutar între data achiziționării și cea a vânzării.

A învederat că la data vânzării, a plătit toate sumele de bani datorate statului român, stabilite conform legislației în vigoare la data semnării contractului, respectiv suma de 57.848 lei,

Susține reclamanta că nici în 2010, anul de referință. pentru decizia de impunere din oficiu, nici în alți ani nu a stat efectiv în România ci în Chișinău, Republica Moldova.

A apreciat ca nelegal modul de stabilire și calcul a sumei de 153.582 lei, cu titlu de contribuții de asigurări de sănătate pentru anul 2010 prin decizia de impunere constatată pentru următoarele considerente: decizia de impunere a fost emisă de un organ incompetent-CAS I.

Decizia de impunere din oficiu nr.5746/05.11.2014 este emisă în temeiul art.V alin.2 din OUG nr.125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr.571/2003 privind Codul fis cal, dispoziții ce prevăd că: .Competenta de administrare a contribuțiilor sociale datorate de persoanele fizice prevăzute la alin. (1) pentru veniturile aferente perioade lor fiscale anterioare datei de 1 ianuarie 2012, precum și perioadei 1

ianuarie-30 iunie 2012 cu titlu de contribuții sociale aferente anului 2012 și, totodată, pentru soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative prin care s-a făcut stabilirea revine caselor de asigurări sociale, potrivit legislației specifice aplicabile fiecărei perioade".

În perioada pentru care s-a emis decizia de impunere din oficiu contestată singura dispoziție legală ce reglementa o ipotetică competență a caselor de asigurări de sănătate de a emite asemenea decizii de impunere privind contribuțiile datorate FNUASS este art.35 din Normele metodologice aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 617 /2007.

Dispozițiile art.215 alin.3 din Legea nr.95/2006 (forma în vigoare din 2010), la care face

trimitere actul administrativ cu caracter normativ, nu are nici o legătură cu problema pusă în discuție, trimiterea făcută de către actul normativ fiind greșită (ca de altfel și la dispozițiile art.81 C. proc. fisc.). În schimb, relevanță au dispozițiile art. 216 din Legea nr.95/2006:

"În cazul neachitării la termen, potrivit legii, a contribuțiilor datorate fondului de către persoanele fizice, altele decât cele pentru care colectarea veniturilor se face de Agenția Națională de Administrare Fiscală; denumită în continuare ANAF, CNAS, prin casele de asigurări sau persoane fizice ori juridice specializate, procedează la aplicarea măsurilor de executare silită pentru încasarea sumelor cuvenite bugetului fondului și a majorărilor de întârziere în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare".

Trebuie observat faptul că Legea nr.95/2006 nu prevede o procedură de stabilire a contribuției de asigurări sociale de sănătate, nici explicit și nici prin trimitere la procedura generală de stabilire a impozitelor, taxelor și contribuțiilor prevăzută de Codul de procedură fiscală, Singurele încercări ale legiuitorului de a aborda această temă sunt cuprinse în art.261 din Legea nr.95/2006:

A învederat că, potrivit art.17 alin.5 C. pr. fiscală, "organele fiscale" sunt Agenția Națională de Administrare Fiscală, organele subordonate acesteia și compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale. Pe cale de consecință, de regulă, organele fiscale astfel determinate sunt competente să aplice dispozițiile Titlului VI, Capitolul I (art. 85- 90) din Codul de procedură fiscală, consacrate stabilirii impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat. Uneori, prin excepție, și în condițiile unei împuterniciri exprese a legii, competența de stabilire a impozitelor, taxelor și contribuțiilor poate reveni și altor organe, care nu sunt "organe fiscale" în sensul art.17 alin. 5 C. proc. fiscală, dar în mod evident nu este cazul în speța de față.

A apreciat astfel că, față de exigențele principiului securității juridice. redactarea art.261 din Legea nr.95/2006 nu este în măsură să conducă la concluzia că

legiuitorului ar fi conferit C N de A de S și organelor subordonate dreptul de a stabili contribuția de asigurări sociale de sănătate. Astfel, pe de-o parte, în lumina art. 261 alin.2 și 4, C N de A de S este împuternicită să elaboreze doar norme pentru executarea silită a creanțelor reprezentând contribuții de asigurări de sănătate și obligații fiscale accesorii și să procedeze la executarea silită, conform Codului de procedură fiscală. Pe de altă parte, trimiterea din cuprinsul alin.5 cu privire la obligația de a pune la dispoziția ANAF sau a caselor de asigurări documentele justificative "în vederea stabilirii obligațiilor la fond" este extrem de generală și insuficientă din punct de vedere juridic pentru a conferi C N de A de S dreptul de a stabili obligațiile de plată principale și accesorii la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate.

Prin urmare, raportat la aceste elemente, concluzia nu poate fi decât una singură: C N de A de S și casele teritoriale nu au competența stabilirii contribuției de asigurări sociale de sănătate și a majorărilor de întârziere (mai recent dobânzi și penalități de întârziere) aferente. Această competență revine fie în temeiul art.42 alin.1 din Normele metodologice, fie în temeiul competenței lor generale de a stabili impozite, taxe și contribuții - organelor fiscale expres indicate de art.17 alin. 5 C. proc. fisc.

În concluzie, C N de A de S și casele teritoriale nu au competența de a stabili obligațiile fiscale principale și accesorii către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și nu aveau competența emiterii vreunei decizii de impunere, ceea ce face ca orice acte de acest tip emise să fie nule absolut.

De altfel instanțele de contencios administrativ au constatat nelegalitatea în parte a art.35 alin.1 din Ordinul președintelui CNAS nr.617/2007, prin sentința nr.835/8.02.2012 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal, pronunțată în dosarul nr.9914/2/2011 (sentința nr.835/8.02.2012 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal, pronunțată în dosarul nr.9914/2/2011, irevocabilă, cea fost și publicată în M. Of. nr.243/4 aprilie 2014). Potrivit hotărârii judecătorești pronunțate s-au anulat "în parte dispozițiile art.35 alin.1 din Ordinul președintelui CNAS nr.617/2007 în privința posibilității organului competent al CAS de a emite decizii de impunere. În aceste condiții, a apreciat că nici în speța de față nu se mai pot aplica prevederile art.35 alin.1 din Normele metodologice aprobate prin Ordinul președintelui C N A S nr.617/2007 CNAS nr. 617/2007 și în consecință CAS I nu avea competența emiterii decizei de impunere, aceasta fiind nulă absolut; dispozițiile art.V alin.2 din OUG nr.125/2011 fiind simple norme de trimitere ce nu pot justifica competența CAS I în emiterea deciziei în absența unei dispoziții legale exprese în acest sens. Contestatoarea nu avea încheiat cu CAS I un contract de asigurări de sănătate, iar în lipsa acestuia nu datorează contribuțiile de asigurări sociale de sănătate - deciziile de impunere emise pe baza veniturilor comunicate de ANAF fiind nelegale. Astfel, conform art.222 lit.a) din Legea nr.95/2006 pentru ca o persoană, cetățean român cu domiciliul

în România, să devină asigurat trebuie să facă "dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi", iar în continuare se menționează că "persoana în cauză încheie un contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator". Așadar, textul Legii nr.95/2006 este foarte clar, stabilind că dobândirea calității de asigurat pentru un cetățean român cu domiciliul în România este plata care urmează a se face în baza unui contract de asigurare. La baza raportului juridic de asigurare se află contractul.

Acestei concluzii nu i se pot opune decât prevederile art.208 alin.3 din Legea nr.95/2006 care prevăd că "asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar". Acest text de lege este ambiguu în contextul condițiilor stabilite de art.211, odată ce acesta din urmă reglementează expres condițiile de dobândire a calității de asigurat. Legiuitorul a înțeles să lege nașterea acestui raport juridic de încheierea unui contract de asigurare, căci altfel art. 211 nu ar avea nici un rost. Existența obligației de plată a acestei contribuții ope legis nu ar putea fi reținută decât în lipsa reglementării necesității încheierii unui contract de asigurare. Așadar, dacă Legea nr.95/2006 în forma aplicabilă în septembrie 2010 ar fi conținut doar art.208, fără a fi avut în conținutul său și art.211 se putea susține caracterul ope legis Evident că pentru cei ce au încheiat contract de asigurare plata este obligatorie și în acest sens trebuie interpretat art.208 alin. 3.

De asemenea, această concluzie este susținută și de alte dispoziții din Legea nr.95/2006 care nu fac referire la "obligația de plată a contribuției", ci la obligația de a se asigura în condițiile art. 211; în acest sens, spre exemplu art.213 alin.4 prevedea ca persoanele ce nu sunt prevăzute la art.213 alin.1 și 3 (adică persoanele asigurate fără plată) "au obligația să se asigure în condițiile art. 211", adică să încheie contract.

O altă dovadă în sensul inexistenței obligației de plată a contribuției în sarcina contestatoarei o reprezintă chiar modificarea adusă Codului fiscal prin O.U.G. nr.125/2011 în care se precizează expres că toate persoanele datorează această contribuție, chiar și cele care nu realizează venituri, iar plățile se stabilesc prin decizie de impunere, pe baza declarației de venit estimat/declarației privind venitul realizat sau pe baza normelor de venit. Așadar, de acum încolo legiuitorul a înțeles să stabilească ope legis această obligație de plată a contribuției sociale de sănătate și a eliminat existența contractului de asigurare și a stabilit și modalitatea de stabilire prin decizie prin decizie de impunere pe baza declarației de venit estimativ declarației privind venitul realizat sau pe baza normelor de venit.

Contestatoarea este rezident fiscal în alt stat - Republica Moldova. Inexistența calității de asigurat al casei de asigurări de sănătate ce funcționează în România, ca urmare a rezidenței permanente pe teritoriul Republicii Moldova și în considerarea calității de asigurat al casei de sănătate ce funcționează pe acel teritoriu.

A apreciat rezidența permanentă în Republica Moldova a subsemnatei ce are dublă cetățenie, urmează să disocieze regimul juridic aplicabil impozitelor pe venit prevăzute de Codul fiscal de cel aplicabil contribuției la FNUASS. Astfel impozitul pe veniturile realizate în România este guvernat de normele de drept fiscal și cu aplicarea procedurii fiscale de drept intern, iar în privința contribuției la FNUASS art.214 din Legea nr.95/2006 prevedea că "persoanele asigurate din statele cu care România a încheiat documente internaționale cu prevederi în domeniul sănătății beneficiază de servicii medicale și alte prestații acordate pe teritoriul României, în condițiile prevăzute de respectivele documente internaționale", consacrand practic din punct de vedere legislativ, caracterul facultativ al asigurării de sănătate, pentru cetățenii români cu domiciliul sau reședința în străinătate care se află doar temporar în țară.

În consecință, în condițiile în care sub reclamanta are domiciliul efectiv stabilit pe teritoriul altui stat, îndeplinirea condiției domiciliului, pentru cetățenii români în vederea verificării obligativității asigurării în condițiile art.211 alin.1 din Legea nr.95/2006, trebuie analizată ținând cont de aplicarea art.27 alin.1 din O.U.G. nr.97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, potrivit căruia "domiciliul persoanei fizice este acolo unde aceasta declară ca are locuința principalii"; în speța subsemnata nu numai că locuiește în mod permanent pe teritoriul Republicii Moldova, ci este și asigurată în sistemul de asigurare obligatorie de asistență medicală a acestui stat.

Este de menționat în același sens că reclamanta se încadrează perfect în sintagma "care se află temporar în țară" utilizată de Normele metodologice privind contribuția de asigurări sociale de sănătate aprobate prin Ordinul CNAS nr.2/2005 potrivit cărora "Prin sintagma care se află temporar în țară se înțelege vizita, turismul, misiunea, transportul, activitățile sportive, activitățile culturale, științifice, umanitare, tratamentul medical de scurtă durată sau alte situații asemănătoare, efectuate de către cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și de cetățenii străini și apatrizi" (art.2 alin.6).

Contestatoarea nu a realizat venituri de natura celor ce ar putea genera plata obligatorie a contribuției de asigurări de sănătate.

Decizia de impunere conține calcule eronate

Orice obligație fiscală se supune principiului proporționalității și principiului caracterului rezonabil al sarcinii fiscale.

Or, în speța pendinte este evident că aceste principii fundamentale nu au fost respectate. Nu se poate lua în calcul ca și bază de impozitare valoarea tranzacției imobiliare, în condițiile în care este de notorietate că în cazul unei asemenea tranzacție se poate pune problema chiar de pierdere și nu de "profit".

Eroarea evidentă într-o aplicare în acest mod a calcului contribuției apare evidentă în speța de față în care deși soții au înstrăinat fiecare câte o cotă

neindividualizată din coproprietate, contribuția a fost calculată pentru fiecare luându-se în considerare prețul integral al imobilului separat pentru fiecare în parte, ajungându-se la plata unei contribuții în valoare de 11 % din prețul contractului.

În drept, art.218 alin.2 și urm. C. pr. fiscală și Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului tribunalul reține următoarele:

Prin decizia de impunere din oficiu nr. 2489/16.06.2014 privind obligațiile de plata la FNUASSpe anul 2010, pentru tranzacții imobiliare, parata, CAS I a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei de 7464 lei.

Prin decizia referitoare la obligațiile de plata accesorii s-au stabilit obligații de plata în cuantum de 2594 lei, dintre care 1475 lei-majorari de întârziere și 1120 lei penalități.

Reclamanta a depus contestație administrativă, parata soluționată contestată prin Decizia nr. 18595/13.10.2014, în sensul că decizia de impunere a fost emisă cu respectarea dispozițiilor legale incidente.

Pe cale de consecință, în temeiul art. 218 alin. 2 CPF, reclamanta a formulat prezenta acțiune, prin care a solicitat anularea deciziilor de impunere menționate anterior.

Având în vedere dispozițiile legale incidente, înscrisurile depuse la dosar și susținerile părților, tribunalul constată că:

Retine tribunalul ca, în conformitate cu art. 211 din legea nr. 95/2006, sunt asigurați, potrivit prezentei legi, toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau au domiciliul în România și fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi. În această calitate, persoana în cauză încheie un contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator, al cărui model se stabilește prin ordin al președintelui CNAS cu avizul consiliului de administrație.

Conform art. 213 din același act normativ, Următoarele categorii de persoane beneficiază de asigurare, fără plata contribuției:

a) toți copiii până la vârsta de 18 ani, tinerii de la 18 ani până la vârsta de 26 de ani, dacă sunt elevi, inclusiv absolvenții de liceu, până la începerea anului universitar, dar nu mai mult de 3 luni, ucenici sau studenți și dacă nu realizează venituri din muncă;

b) tinerii cu vârsta de până la 26 de ani care provin din sistemul de protecție a copilului și nu realizează venituri din muncă sau nu sunt beneficiari de ajutor social acordat în temeiul Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare; soțul, soția și părinții fără venituri proprii, aflați în întreținerea unei persoane asigurate;

c) persoanele ale căror drepturi sunt stabilite prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura

instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 51/1993 privind acordarea unor drepturi magistraților care au fost înlăturați din justiție pentru considerente politice în perioada anilor 1952 - 1989, cu modificările ulterioare, prin Ordonanța Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 309/2002 privind recunoașterea și acordarea unor drepturi persoanelor care au efectuat stagiul militar în cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii în perioada 1950 - 1961, cu modificările și completările ulterioare, precum și persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b din Legea recunoașterii față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, dacă nu realizează alte venituri decât cele provenite din drepturile bănești acordate de aceste legi, precum și cele provenite din pensii;

d) persoanele cu handicap care nu realizează venituri din muncă, pensie sau alte surse, cu excepția celor obținute în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999**) privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 519/2002, cu modificările și completările ulterioare;

e) bolnavii cu afecțiuni incluse în programele naționale de sănătate stabilite de Ministerul Sănătății Publice, până la vindecarea respectivei afecțiuni, dacă nu realizează venituri din muncă, pensie sau din alte resurse;

f) femeile însărcinate și lăuzele, dacă nu au nici un venit sau au venituri sub salariul de bază minim brut pe țară.

(2) Sunt asigurate persoanele aflate în una dintre următoarele situații, pe durata acesteia, cu plata contribuției din alte surse, în condițiile prezentei legi:

a) *** Abrogată

b) se află în concediu pentru incapacitate temporară de muncă, acordat în urma unui accident de muncă sau a unei boli profesionale;

c) se află în concediu pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 2 ani și în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani;

d) execută o pedeapsă privativă de libertate sau se află în arest preventiv;

e) persoanele care beneficiază de indemnizație de șomaj;

f) sunt returnate sau expulzate ori sunt victime ale traficului de persoane și se află în timpul procedurilor necesare stabilirii identității;

g) persoanele care fac parte dintr-o familie care are dreptul la ajutor social, potrivit Legii nr. 416/2001, cu modificările și completările ulterioare;

h) pensionarii, pentru veniturile din pensii până la limita supusă impozitului pe venit;

i) persoanele care se află în executarea măsurilor prevăzute la art. 105, 113, 114 din Codul penal; persoanele care se află în perioada de amânare sau întrerupere a executării pedepsei privative de libertate, dacă nu au venituri;

j) personalul monahal al cultelor recunoscute, dacă nu realizează venituri din muncă, pensie sau din alte surse, pe baza listelor nominale comunicate trimestrial Casei Naționale de Asigurări de Sănătate de către Ministerul Culturii și Cultelor, la propunerea unităților centrale de cult.

Conform art. 257 din același act normativ, (1) Persoana asigurată are obligația plății unei contribuții bănești lunare pentru asigurările de sănătate, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 213 alin. (1).

(2) Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra:

a) veniturilor din salarii sau asimilate salariilor care se supun impozitului pe venit;

b) veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;

c) veniturilor din agricultură supuse impozitului pe venit și veniturilor din silvicultură, pentru persoanele fizice care nu au calitatea de angajator și nu se încadrează la lit. b);

d) indemnizațiilor de șomaj;

e) veniturilor din pensiile care depășesc limita supusă impozitului pe venit;

f) veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, veniturilor din dividende și dobânzi, veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit numai în cazul în care nu realizează venituri de natura celor prevăzute la lit. a) - e), alin. 2¹ și art. 213 alin. (2) lit. h), dar nu mai puțin de un salariu de bază minim brut pe țară, lunar.

Din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 213 al. 1 lit. b, teza finală cu art. 257 al. 1 din Legea nr. 95/2006, rezulta ca reclamanta beneficia de asigurare, fara plata contributiei, fiind in intretinerea unei persoane asigurate.

Retine tribunalul in continuare ca persoanele obligate a plati contributia de asigurari de sanatate o au doar persoanele asigurate.

Nefiind incadrata in aceasta categorie, tribunalul apreciaza ca in mod nelegal parata CAS a emis decizia de impunere, motiv pentru care se impune a fi anulata.

In ceea ce priveste motivul de nelegalitate privind lipsa de temei legal a deciziei de impunere, tribunalul retine ca, astfel cum rezulta din dispozitiile art. 296 indice 21 din Codul fiscal, persoanele care instraineaza bunuri imobile ca efect al unor tranzactii imobiliare nu au obligatia platii contributiei de asigurari de sanatate.

Aceasta dispozitie insa este in contradictie cu art. 257 al. 2 lit. f din Legea nr. 95/2006, care prevede obligativitatea platii contributiei de asigurari de sanatate, a persoanelor care realizeaza veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, veniturilor din dividende și dobânzi, veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit numai în cazul în care nu realizează venituri de natura celor prevăzute la lit. a) - e), alin. 2¹

Tribunalul retine ca dispozitiile art. 257 al. 2 lit. f din Legea nr. 95/2006, încălca exigența previzibilității legii, confirmată prin jurisprudența C.E.D.O. (bunăoară, Hot. C.E.D.O. – cauza Rotaru v. România, publicată în M.O. nr. 19/11 ianuarie 2001), aceasta impunând ca autoritățile publice să normeze relațiile sociale prin adoptarea de acte normative care să intre în vigoare după trecerea unei anumite perioade de timp, astfel încât să permită oricărei persoane să poată recurge la consultanță de specialitate și să își corecteze conduita. De asemenea, Curtea de la Luxemburg a impus instituțiilor europene, din motive de securitate juridică, obligația de a avertiza operatorii economici, de o manieră clară și precisă, atunci când intenționează să se îndepărteze de o anumită practică în anumite domenii de activitate, cu scopul ca destinatarii normelor să nu resimtă șocul unor schimbări imprevizibile, care i-ar putea vătăma (Ordonanța Președintelui Curții, cauza C-152/88 R, Sofrimport v. Comisia, 1988), în mod constant, această instanță europeană sancționând nerespectarea principiului previzibilității, declarând nule actele emise/adoptate în aceste condiții, cu motivația că sunt abuzive, lipsind destinatarii acestora de posibilitatea de a lua la cunoștință de ele într-un termen rezonabil și de a-și adapta conduita în funcție de schimbările aduse de acestea (Hot. C.E.J., cauza 368-89, Crispoltoni v. Fattoria Tabacchi di Citta di Castello, 1991).

In ceea ce priveste motivul de nelegalitate privind retinerea gresita a contributiei, tribunalul retine ca aceasta este neintemeiata, in conditiile in care in anul 2010, anul efectuării tranzactiei imobiliare cota de contributie era de 5,5 % din venit.

Referitor la baza de calcul inasa, tribunalul retine ca decizia de impunere nu mentioneaza daca, contributia a fost calculata, la totalitatea venitului obtinut (pretul imobilului astfel cum a fost mentionat in contractul de vanzare cumparare) sau dupa deducerea acestuia, motiv pentru care sub acest aspect critica reclamantei este intemeiat.

Referitor la decizia de plata a obligatiilor accesorii, tribunalul retine urmatoarele:

Impunerea obligațiilor fiscale accesorii aferente anului 201, s-a realizat cu încălcarea dispozițiilor art.119 Cod procedură fiscală, act normativ care prevede dreptul organului fiscal de a percepe dobânzi și penalități de întârziere, însă cu condiția depășirii termenului de plată al obligației principale.

În raport de dispozițiile art. 119 Cod procedură fiscală, și în lipsa unor decizii de impunere anterioare este evident că organul fiscal nu putea stabili în sarcina reclamantei obligații accesorii pentru neplata la termen

a obligațiilor principale, cât timp nu i-a comunicat anterior deciziile anuale de impunere, conținând creanțele bugetare și termenele de plată ale acestora.

Acest principiu este consacrat explicit prin dispozițiile art.45 Cod procedură fiscală, conform căruia actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului sau la o data ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii, iar în fapt tribunalul constata că parata avea posibilitatea efectivă de a emite decizii anuale privind stabilirea obligațiilor reclamantului către FNUASS, atâta timp cât avea acces la informațiile privind veniturile acestuia, încă din 2007, conform Protocolului încheiat cu ANAF.

Reținând așadar că validitatea unei obligații fiscale accesorii este condiționată, ca regulă, de scadența obligației principale și faptul că scadența obligației principale nu poate interveni înainte de comunicarea actului administrativ fiscal sau de împlinirea termenului ulterior, prevăzut în actul administrativ fiscal, tribunalul constată că impunerea obligațiilor accesorii pentru perioada anterioară comunicării titlului de creanță este nelegală, astfel că aceasta decizie se impune a fi anulată, pentru considerentele de fapt și de drept menționate anterior.

În consecință, tribunalul va admite acțiunea, va anula Decizia de impunere din oficiu nr. 3455/16.06.2014 și Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii emise de CAS I.

Fata de soluția pronunțată în cauză și dispozițiile art. 453 cod procedura civilă, va obliga parata la plata sumei de 1340 lei, cheltuieli de judecată, reprezentând 100 lei taxa de timbru și 1240 lei-onorariu de avocat, parata fiind partea care a căzut în pretenții.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite în parte cererea formulată de reclamantii P V și C O ambii cu domiciliul ales la avocat M S în I, str.C nr..., bloc ..., sc..., etaj ..., ap.... în contradictoriu cu pârâta C A S I cu sediul în B, str.A P nr..., sector ... .

Anulează Decizia de impunere nr. 5746/05.11.2014 și Decizia de impunere nr. 5744/05.11.2014 emise de CAS Ilfov.

Respinge în rest acțiunea ca neîntemeiată.

Obliga parata să plătească reclamantului, P V suma de 1050 lei cheltuieli de judecată (50 lei taxa de timbru și 1000 lei, onorariu avocat redus) și reclamantei, C O suma de 1150 lei (150 lei taxa de timbru și 1000 lei onorariu avocat redus).

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Recursul se depune la Tribunalul Ilfov.

Pronunțată în ședința publică de la 23.11.2015.

Președinte
L G A

Grefier
O S

Red.jud.L.G.A.
Comunicat 3 ex.